

Aldrig var det så svårt som i Haiti

Dr. Alberto Lafuente har tidigare deltagit i katastrofinsatser i Pakistan, Afghanistan och Indonesien. ”Men tragedin i Haiti är det värsta jag någonsin varit med om”, säger anestesisten vid Universitetskliniken i Pamplona.

2010-02-13

Jordbävningen i Haiti är nu den femte katastrof, som dr. Alberto Lafuente vid Navarras

universitetsklinik upplevt som frivillig hjälparbetare. Anestesisten (37) var redan med om kriget i Afghanistan, vid jordbävningen 2005 i Pakistan och 2009 i Indonesien liksom även vid en tsunami i juni 2006 också i Indonesien. Förra veckan berättade denne medicinska koordinator av den spanska hjälpkontingenten om insatsen i Haiti. Lafuente: ”Denna tragedi är det värsta, som jag någonsin upplevt. Det var helt enkelt ett inferno, ett kaos. Men jag vill också tillfoga, att våra spanska volontärer skötte det hela mycket bra.”

Vi kunde hjälpa många svårt skadade

Arbetsförhållandena var hårda.

”Tolv timmar i ett sträck, mat när det går, fruktansvärd hetta. Men framför allt fick den ständiga tillströmningen av svårt skadade, hjälparbetarna att gå på knäna.” Men Alberto Lafuente

tvivlar inte ett ögonblick på betydelsen av insatsen: ”Våra ansträngningar för människorna här har under alla omständigheter lönat sig. Vi kunde hjälpa många. Och det hjälpte hjälparbetarna att övervinna sin utmattning. Det blev tydligt för en, att vi måste hjälpa haitierna, som lider så fruktansvärt, genom att ge en del av oss själva. Om man inte skulle kunna det, måste man fundera över ett och annat – t.ex. varför man egentligen läst medicin.”

Försörjning och säkerhet

Efter dygnet-runt insatsen i Port au Prince anser Alberto Lafuente, att hjälparbetarnas försörjning med vatten, ström och telefonförbindelser är någorlunda tillfredsställande åtminstone i huvudstaden.

Befolkningen saknar däremot som tidigare praktiskt taget allt. ”Så småningom får befolkningen en viss försörjning. Det är inte lätt, för detta

land är helt enkelt förstört. Och dessutom var läget för människorna före jordbävningen också illa. Det rådde eländig fattigdom”, sa Lafuente.

”Vad gäller säkerheten för hjälparbetarna, hade vi egentligen inga problem”, enligt Lafuente. Där kunde vi lita på FN. Men för befolkningen ser det också på detta område inte alls bra ut.”

Öppna frakturer och födslar

Spanjorernas medicinska insats har koncentrerat sig på ett sjukhus – ett av de tre lasarett, som av de ursprungliga tio i Port au Prince fortfarande fungerar. Det berodde på, berättade Lafuente, att hans kontingent var den första efter amerikanarna att komma till platsen. Först ordnades det med lasarettets infrastruktur, och en medhavd operationsenhet byggdes upp, som det kirurgiska teamet kunde nyttja

till operationer från och med första dagen. I teamet var en kirurg från Navarras universitetsklinik med.

”Framför allt har vi tagit hand om de oräkneliga öppna frakturerna” framhåller dr. Lafuente. ”De flesta med svåra varbildningar och till och med angrepp av larver. I dessa fall måste vi amputera de skadade lemmarna. Med antibiotika försökte man förhindra blodförgiftningar.” Dessutom var anestesisten behjälplig vid många kejsarsnitt, ”för födslarna fortsätter naturligtvis. Många kvinnor föder dessutom för tidigt på grund av stressen”.

www.unav.es